

Brüll Zoltánné A Szalon Ráhel Alkalmazottaival

Ezek a Szalon Ráhel alkalmazottai 1940-ben. A Szalon Ráhelt a csepeli nagyapámnak a lánya, a Rózsi, akinek Ráhel volt a zsidó neve, csinálta. Rózsi még itt [Magyarországon] férjhez ment, és az alijákkal került ki. A Klauzál utca 16-ban ismerte meg egy Brühl nevezetű családból a férjét, Zolit, onnan lett a férje. Amikor én 1939-ben kimentem, ők már akkor kint voltak, 1936-ban mentek ki. Itthon Csepelen volt nekik szalonjuk, volt üzletük, szépen meg tudtak volna élni, de aztán lehetetlenné tették számukra, hogy meg tudjanak élni. Tel-Avivban Rózsiék először egy kétszobás lakásban laktak. Két összenyíló szoba volt a műhely, az egyik szobában ők laktak, a másik szobában én laktam a kislánnyal, mert egy kislányuk született, úgy hívták, hogy Judit. Később a Jarden utcába kerültek. Itt egy háromszobás lakást béreltek, és ott volt ez a műhely, ott is laktak, én is ott laktam. Ott már több gépet tudtak venni, több alkalmazottat tartottak. Rózsi volt a szalon vezetője. A férje volt a szabász, ő is megtanulta, de a szakember a Rózsi volt. Sikeres volt ez a ruhaszalon, mert még külföldre is szállítottak. Renének külföldi kapcsolatai is voltak. Ő beszélt franciául, angolul, még két vagy három nyelvet, görögül is beszélt, úgyhogy ő ment, és vitte magával a mintakollekciót egy kofferban, és annak alapján árusított. A megrendeléseket meg ők elégítették ki. Később már anyagot is vásároltak. A műhelyben mind magyarok voltak, magyarul beszéltek, de megtanultak héberül is. Alkalmazottak voltak, de volt rokon is. A Fogler Aranka például egy unokatestvér, az apja édesapám testvére, a Fogler Izidor volt Soltvadkertről. A műhelyben reggel 8-tól délután 4 óráig dolgoztak. Az ebédszünet úgy volt, hogy mindenki megehetette, amit magával hozott ebédet.